

VLOEK VAN DE SCHIMMEN

Andere boeken van Beau Charlotte bij Clavis

Als ik er niet meer ben
Vleugels van de dood

Beau Charlotte
Vloek van de schimmen
© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: fantasy, goed en kwaad, liefde
NUR 285
ISBN 978 90 448 4747 5
D/2023/4124/007
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.beaucharlotte.com

BEAU CHARLOTTE

VLOEK
van de
SCHIMMEN

Clavis

PERSONAGES

Doran Blackthorne

Koning van Nerefel. Heer van Alfgard en Elpenwolde.

Caelan (*kee-len*), ofwel Caelan Doranzoon
Kroonprins van Nerefel. Zoon van koning Doran.
Vernoemd naar Dorans neef.

Brynn (*brin*)

Dorpsmeisje uit Ebbenheuvel.

Rodion (*ro-die-on*), ofwel Rodi
Zoon van Brynn en Szarka.

Rowana Lewys

Erfgename van Huis Ebbendorn.

Fredrik

Heer van Fjalmark.

Narfi

Beschermheer van Middendal.
Echtgenoot van vrouwe Fionna van Stenborg.

Fionna

Echtgenote van Narfi.
Oudste dochter van heer Fredrik van Stenborg.

Gwenn

Jongste dochter van heer Fredrik van Stenborg.

Garvan Zilverbaard

Hoofdman van de Blackthornes.
Zoon van beroemde krijgsheer Desmar Schedelsplijter.

Dagmar, ofwel Mara

Echtgenote van Torvir Winterstorm.
Dochter van krijgsheer Desmar Schedelsplijter.

Torvir Winterstorm

Beschermheer van Alfgard.
Zoon van koning Fannar Blauwband.
Echtgenoot van Dagmar.

Finn, Fjor en Frodi

Drieling.
Zoons van Dagmar en Torvir.

Fannar Blauwband

Noordse koning.

Reymon

Schild van Rowana.
Commandant van de Ebbendornse Wacht.

Serra

Bediende.

Norma

Bediende.

Silvan Aurelin

Kroonprins van het Hooglandse Rijk.
Zoon van keizer Altin Aurelin II.

Jitu (jie-toe)

Krijgshoofd. Persoonlijke lijfwacht van Silvan Aurelin.

Vitani

Krijgsvrouw. Persoonlijke lijfwacht van Silvan Aurelin.

Malakai

De Duistere.

Aurik

Koning van Nerefel,
ook wel 'de slapende koning' genoemd.
Heer van Elpenwolde.
Oom van Doran Blackthorne.

caelan (kee-len), ofwel Caelan Aurikszoon

Zoon van koning Aurik.
Neef van Doran Blackthorne.

Valkan Lewys

Militair gouverneur van Elpenwolde.
Generaal van de Hoorns.
Zwager van heer Steffin van Ebbendorn.
Vader van Rowana.

Steffin

Heer van Middendal.
Vader van Szarka en Gilroy. Oom van Rowana.

Gilroy

Zoon van heer Steffin van Ebbendorn.
Beschermer van Middendal.
Neef van Rowana.

Szarka (zar-kaa)

Hoofdman van de Blackthornes.
Buitenechtelijke zoon van heer Steffin van Ebbendorn.
Neef van Rowana.

Emesha

Moeder van Szarka.
Magiër.
Szarka's spiegelwierd is naar haar vernoemd.

Ridley

Heer van Sileàth.

Seth

Halfbroer van heer Ridley van Sileàth.

PROLOOG

Het Ebbenwoud was een plek van hekserij en vloeken. Het was een plek van schimmen en de dood. Sommigen beweerden zelfs dat het een poort naar de Nederwereld was. Dat het woud zo gevreesd werd, was mogelijk een reden waarom het magische volk er beschut dacht te zijn tegen de godeloosheid van de keizer en tegen magie vrezende mensen. Het werd een toevluchtsoord. Maar was er misschien nog iets anders dat de vluchtelingen naar deze plek in Nerefel trok? Wat wisten ze over de eeuwigdurende schemering en de vreemde schaduwen die er rondzwierven?

Na de Twintigjarige Burgeroorlog was er eindelijk vrede in Nerefel, maar de bewoners van het rijk geloofden nog altijd in vloeken, zeker nadat mensen waren blootgesteld aan de magie van Szarka. Het Ebbenwoud bleef een mysterieus gebied op de kaart. Het woud was inmiddels door velen betreden, maar niet iedereen leek getuige te mogen zijn van de vreemde gebeurtenissen die er plaatsvonden. Sommigen zagen er zelfs nooit iets merkwaardigs en beweerden dat het er altijd schemerde door de ligging van het woud en de stand van de noorderzon. Toch werd er in de loop der jaren steeds meer waargenomen en werden fabels feiten. Na de ontmaskering van de Schimmen werden er evengoed nog geesten gezien. Geen rovers gehuld in illusie en verstopt achter een

angstaanjagend masker, maar échte geesten. Echte schimmen. Er werden regelmatig doodskreten gehoord en de mensen waren bang.

De route naar Sileàth via het woud werd nog altijd gemeden. Er was überhaupt weinig belangstelling om naar de oostelijke provincie te reizen, want de wegen waren er drassig, de landerijen onvruchtbaar en de stad was een verwaarloosde ruïne geworden. Er was geen handel, geen onderdak. Er was niets. Na de heropening van de binnenlandse grenzen waren de inwoners zonder dralen uit Sileàth vertrokken. Niemand wilde nog aan de rand van het Ebbenwoud wonen of in het oude kasteel dat erboven uittorende, niemand had achteromgekeken of een traan gelaten toen ze vertrokken. Zelfs het uitschot dat zich in de moerassen had gevestigd, zocht na de burgeroorlog een beter bestaan in het westen.

Velen beschuldigden het zogenaamde heksenvolk van de duisternis die over het woud woedde, anderen wezen nog altijd naar de voormalige opperheer Steffin van Ebbendorn. Misschien bevatten deze beweringen wel een kern van waarheid, misschien was er wel degelijk sprake van een vloek. Maar als al die volksverhalen waar waren, dan verschilde het Ebbenwoud niet veel van de Nederwereld, die diep onder de aarde woedde.

DE KELK VAN MACHT

Graftombes werden zachtjes verlicht door een roze ochtendgloed die naar binnen scheen. Het hoge plafond van de tempelzaal werd gedragen door stevige zuilen en in elke hoek stonden beelden die vuurschalen vasthielden. Hun stenen gezichten straalden een droevige berusting uit. De mufte lijkenlucht die er hing, werd gezuiverd door wierook, die als een mistgordijn door de ruimte zweefde. Het glas in lood in het koepeldak toonde afbeeldingen van een samengesmolten zon en maan en daaromheen engelen en demonen, leven en dood. Het was een prachtig vertelsel over de balans van het leven, over de verbintenis van licht en duisternis en alles wat ertussen hangt.

Brynn staarde vaak omhoog, meestal totdat ze de kramp in haar nek niet langer kon verdragen. Religieus was ze niet, maar de afbeelding en de filosofie erachter fascineerden haar wel. Voor haar gevoel hing ze overal maar tussen, in een grijze massa. Zij werd noch naar het Licht getrokken noch naar het Duister, maar dat het een niet zonder het ander kon bestaan, begreep ze als geen ander. Wat ze in het werk zag, was het lot van de mensheid, het begrip van oneindigheid en tijd. Het lot: dat wat ze probeerde te begrijpen. Tijd: dat waar ze graag wat meer van had gehad met degene aan wie ze haar hart had geschonken.

Vandaag had ze niet naar het glas in lood opgekeken. Ook niet naar de mooie beelden om haar heen. Vandaag voelde ze geen

sprankje belangstelling voor kunst, religie of filosofie, net zoals ze onderweg naar de tempel geen bewondering had gevoeld voor de schilderachtige hemel of de vogels die hun ochtendliederen zongen. Alles waar ze normaal gesproken zo van kon genieten, ging langs haar heen. Ze hield haar blik neerwaarts gericht, want haar leven, en deze dag in het bijzonder, stond in het teken van de dood.

Haar schaduw hing als een grauwe wolk over zijn graftombe. 'Ik voel me zo machteloos dat het me verscheurt,' sprak ze hardop. Haar warme maar breekbare stem vulde de koele ruimte. De stilte die op haar woorden volgde, voelde onaangenaam en ze slaakte een diepe zucht.

Ze verkrampte toen er plotseling een rimpelige hand in haar schouder kneep. 'Waarom pijnig je jezelf zo, mijn kind?' klonk een oude stem in haar oor. Ze draaide zich gespannen om en hield de hogepriester met een donkere blik op afstand. Een antwoord gaf ze hem niet. Iedereen wist dat het vandaag vijf jaar geleden was dat Szarka, die bekendstond als de laatste magiër van Nerefel, zijn leven gaf voor vrede. 'Deel je zorgen maar met mij, en de Goden zullen antwoorden.'

'Val me niet lastig met religie, priester,' snauwde ze hem toe.

'Ik weet dat je geen gelovige vrouw bent, Brynn. Maar je bent hier iedere dag. Ik zou wel eens willen weten wat je denkt te vinden in de Hal van de Doden.'

'Ik ben nergens naar op zoek. Ik ben hier enkel uit respect voor de man die ik liefhad.'

'Of misschien hoop je een teken te ontvangen,' veronderstelde hij.

Brynn kreeg een brok in haar keel en wendde haar blik af. Ze hield haar lippen stevig op elkaar, maar ze kon de waarheid moeilijk verbergen. Hoe hard ze ook probeerde zich van de buitenwereld

af te sluiten, haar gezicht was een open boek en de zielzorger kon de wanhoop die erop geschreven stond moeiteloos lezen.

‘Precies wat ik dacht,’ zei hij ten slotte en hij bestudeerde haar vanonder zijn borstelige wenkbrauwen. Ondanks de tijd die was verstreken, ging Brynn nog altijd gekleed in de kleur van rouw. Haar parelblonde haren hadden een assige gloed gekregen, haar golvende krullen hingen sluik en ze zag zo bleek dat het leek alsof ze iets onder de leden had. ‘Je bent een vrouw van weinig woorden,’ ging de hogepriester door, ‘maar achter jouw gezicht schuilt iemand die schreeuwt om hulp. Een jonge schoonheid als jij moet haar jaren niet verspillen in de schaduw. Je koestert je verdriet en dat maakt je oud en zwak.’

‘Laat me met rust,’ zei ze met krakende stembanden.

‘Je leeft te veel met de doden en verliest grip op het leven. De doden laten zich niet graag zien of horen, Brynn.’ Hij keek even neer op het graf waar haar ogen op rustten en toen weer naar haar. ‘Desalniettemin,’ zei hij, waarmee hij eindelijk haar aandacht had, ‘we kunnen hun aanwezigheid wel vaak voelen. En dat is waarom je hier bent, nietwaar? Je hoopt iets waar te mogen nemen.’

Ze draaide een luisterend oor naar hem toe, maar zijn volgende woorden waren teleurstellend. ‘Bij dit graf voel ik niets,’ zei hij na even te hebben gezwegen. De man nam haar oordelend in zich op en terwijl hij gedurfd verder sprak, droop het laatste beetje hoop dat ze met zich meedroeg van haar af. ‘Je hebt geen teken ontvangen omdat er hier niets is. Je verspilt je tijd. Niet alle zielen bereiken het licht; sommige zitten gevangen tussen twee werelden of branden eeuwig in de vuren van de Nederwereld.’

Brynn trok vliegensvlug haar dolk onder haar gewaad vandaan en zette het onder zijn kin. Het zilver glinsterde in haar vuist. Haar

knokkels kleurden wit, zo stevig hield ze het vast. ‘U spreekt over de vader van mijn zoon,’ siste ze tussen haar op elkaar geklemde tanden door. Ze kneep een paar keer met haar prikkende ogen. ‘Hij heeft zichzelf opgeofferd. Voor de prins. Voor de toekomst van Nerefel. Uw woorden zullen als verraad klinken in de oren van de koning. Geestelijke of niet, Zijne Majesteit zal het mij niet kwalijk nemen als ik uw tong eraf snijd.’

‘Wel, dood of niet, zo te zien heeft het beest je nog altijd in zijn klauwen.’

‘Vertel me dit, priester,’ zei ze met afschuw, en ze moest zich ervan weerhouden om hem niet in het gezicht te spugen. ‘Als een engel kan vallen, waarom zou een demon dan niet kunnen stijgen? Hoe weet u zo zeker waar we naartoe gaan als we sterven?’

‘Dat weet ik niet zeker,’ gaf hij toe. ‘Dat zullen we zien als de Bewakers van het Hiernamaals ons komen halen en ons naar onze bestemming brengen.’

‘Hoe weet u zo zeker dat ons bestaan betekenis heeft? Misschien is uw hele leven wel gebaseerd op een leugen, en dient u Goden en Bewakers die niet bestaan. U gelooft in een kwaad en een goed hiernamaals en dat het lichaam de ziel draagt, maar misschien houdt het wel gewoon allemaal op zodra we sterven. Misschien is er wel helemaal niets.’

‘De dood is net zo’n mysterie als het leven, mijn kind. De wereld is wreed, maar het beste wat we kunnen doen, is geloven. Dwalen is geen beter alternatief, dat brengt ons niet vooruit. Neem jezelf maar als voorbeeld, jouw leven staat zo goed als stil.’

‘Maar wat als er niets is?’ vroeg Brynn. ‘Waar was ik voordat ik geboren werd? Dat kan ik noch zien noch voelen. Wat als het hiernamaals slechts een leegte is van duisternis en vergetelheid?’

‘Dan zullen we daar gelukkig niets van merken.’

Ze drukte de punt van de dolk net iets steviger in zijn kaak. Zijn slappe, dunne huid begon te bloeden. ‘U gelooft niet dat hij daarboven een plek heeft verdiend?’

‘Szarka heeft een leven in de schaduwen geleid. Ik denk niet dat zijn opoffering genoeg is geweest om al zijn zonden te vereffenen. Je hebt het recht om te rouwen, Brynn, maar het zal jou en je zoon niet verder helpen. Het zal niemand verder helpen.’ De hogepriester rechtte zijn rug en haalde voorzichtig zijn kin van het wapen af. Ze stond het toe, maar bleef hem dreigend aankijken. ‘Ik weet zeker dat de Goden je de weg zullen wijzen. Je hoeft enkel te geloven. Door te geloven, zul je zien. Ik hoop alleen maar dat je het pad van het Licht zult bewandelen.’

Ze droeg een kwade frons tussen haar wenkbrauwen, maar haar ogen stonden wijdopen en waren vochtig van verdriet. ‘Iedereen die ik liefhad is van mij afgenomen en nu zie ik mijn kind wegwijnen door een kracht waar ik niets van begrijp. Er is niemand die hem kan helpen, niemand die hem kan begeleiden. Voordat ik echt verder kan gaan met mijn leven, moet ik er eerst van overtuigd worden dat er hogere machten zijn die aan mijn kant staan.’

‘Je hebt veel verlies gekend, dat is waar. Maar kijk eens naar wat je al hebt bereikt in je korte bestaan. Brynn, je mag jezelf wel wat meer prijzen. Als jij er niet was geweest, zaten we waarschijnlijk nog midden in een burgeroorlog.’

‘Ik weet niet zeker of ik begrijp wat u bedoelt.’

De hogepriester zette een stap dichterbij haar toe en keek haar strak aan. ‘De Blackthornes hebben koning Aurik verworpen. Zij overwonnen. Maar jij, een gewone burger, verbrak de stilte tussen Oost en West. Jij stal het Hart van Nerefel, veroorzaakte opschud-

ding tussen de partijen. Jouw handelingen hebben de oorlog naar een einde geleid. Je bent nota bene geboren op de dag dat de rebellie begon. Ziedaar, het vuurteken dat je om je nek draagt, de hoorns van Aryn de Oorlogsgod. Schetst dat dan geen betekenis voor je?’

Brynns blik schoot naar een van de muurschilderingen, naar de god met ogen van zilver en vleugels in de kleuren wit, grijs en zwart. Hij droeg een indrukwekkende wapenrusting en uit zijn helm staken twee ramshoorns. Achter hem woedden dreigende vlammen en uit zijn open handpalmen schenen heldere lichtstralen. Aryn bevond zich in de grijze massa, tussen engelen en demonen, noch in licht noch in duisternis, maar het schetste inderdaad geen betekenis voor Brynn. Ze had zich nooit met een god verbonden gevoeld.

‘Ik heb niets betekend voor Nerefel,’ zei ze. ‘Ik ben als een schaakstuk heen en weer geschoven, als een gevangene, verwikkeld in complot en gemeen politiek spel. Ik ben nooit gehuwd en ben dat ook niet van plan. Mijn naam zal niet voorkomen in de geschiedenisboeken.’

‘Je bent je levenslust werkelijk verloren,’ zei de oude man teleurgesteld.

‘Dit is hoe ik het zie. Zo is het mijn hele leven gegaan. Ik was maar een pion in een zwart-witte chaos en zal worden vergeten.’

‘Ik weet niet of je de regels kent, maar een pion die de overkant bereikt, kan promoveren tot een dame. Je hebt het recht je ernaar te gedragen. Alleenstaand of niet. Ga in je eigen kracht staan. Szarka was voorbestemd jong te sterven, maar jij hebt nog een heel leven te leiden. Het is jouw verantwoordelijkheid om je zoon een goede toekomst te geven. Grijp je macht en neem alles wat je aangereikt wordt met beide handen aan. Jij hebt veel invloed op de wereld. De Goden hebben je veel gaven gegeven, je moet ze alleen leren begrijpen.’ Hij keerde zich half van haar af en maakte zich gereed om te vertrekken.

‘Als je een teken wilt ontvangen, ben je op de verkeerde plek. En wees gewaarschuwd, Brynn. Een man die zijn leven heeft doorgebracht in duisternis, geeft zijn vloeken vaak door aan zijn nageslacht. Vind je eigen kracht, stap in het licht, voordat ook jij wordt opgeslokt door de schaduw. Geloof en je zult zien.’

Brynn liet zijn woorden bezinken en staaarde hem vanuit haar vernauwde ooghoeken na. Voordat ze zichzelf toestond te breken, wachtte ze totdat hij verdwenen was. Ze liet de dolk uit haar hand glijden – het gekletter galmde door de zaal – en boog verslagen voorover. Ze ging languit op het graf liggen en voelde hoe de kou van het marmer haar wang, borst en blote armen prikte. Elke cel in haar lichaam verlangde naar Szarka met een intensiteit die ze niet kon verdragen.

Brynn bleef daar liggen, met onvervulbare verlangens in haar hart. Ze stond zichzelf toe te huilen. Maar ze was niet zoals haar moeder. Ze zou zich niet laten verteren door verdriet. Ze zou haar kind niet aan zijn lot overlaten zoals zij door haar moeder aan haar lot was overgelaten. ‘Alleen Rodion houdt me nog in leven,’ fluisterde ze. ‘Ik beloof je dat ik niet zal rusten totdat onze zoon verzekerd is van een goede toekomst. Pas dan zal ik me bij je voegen in het hiernamaals, waar dat ook mag zijn.’

Buiten schalden er trompetten. De jaarlijkse viering van koning Dorans leiderschap was begonnen. De straten van Rismind werden gevuld met muziek en de opgetogenheid van duizenden mensen. Brynn sloot haar prikkende ogen, waaruit dikke tranen op het marmer drupten. ‘Waar ben je, Szarka? Als je met me kunt praten, praat dan met me. Geef me een teken.’

Ineens klonk er een zucht door de tempel die het licht in de vuurschalen in één keer doofde. De geluiden van buitenaf vervaagden en

de ruimte om Brynn heen kleurde schemerblauw. Het steen waar ze op lag brokkelde uiteen, onthulde een graf dat leeg was, en voor haar verscheen er een lange gestalte in een oud en versleten gewaad. Zijn taaie huid zag zo grauw als de dood en liep strak over zijn haarloze schedel. De ogen die haar aanstaarden waren groot en rond en hadden ovale pupillen, als bij een nachtdier. De figuur had een lange nek waarvan elke wervel te zien was en zijn lippen hadden een tint zoals ze alleen bij lijken had gezien. In zijn pezige handen hield hij een bronzen kelk, waarmee hij met trage passen naar haar toe schreed. Zijn puntige nagels schraaptten over het glimmende metaal toen hij de beker voorzichtig aan haar overhandigde. ‘Niemand wil onsterfelijk zijn,’ sprak hij met een onheldere stem.

Ze nipte zonder te twijfelen aan de donkere vloeistof. Deze had een loodachtige smaak en kleefde als stroop aan haar lippen. Ze hoopte dat het haar sombere gedachten zou wegnemen, haar pijn zou stillen, haar gevoelens zou verdoven. Want zo bracht hij het, alsof het een uitweg was, een medicijn tegen de pijn van het leven. Ze sloeg de inhoud van de kelk verder achterover, dronk tot de laatste teug en veegde de druppels af die over haar kin naar beneden gleden. Met een hap naar zuurstof zakte ze gekweld door haar knieën. De kelk viel op de stenen vloer, die plotseling veranderde in aarde en mos waarin ontelbare maden krioelden. De vloeistof brandde haar keel. Haar aderen zwollen op en bewogen als kronkelende wormen onder haar huid. Haar oogbollen werden net zo zwart als die van de man en tranen begonnen als teer over haar wangen te stromen. Ze verkrampte en schreeuwde, haar botten kraakten, haar huid verouderde en haar haren vergrijsden. De transformatie was ondraaglijk.

‘Macht kent altijd een prijs.’

Ze keek neer op haar uitgemergelde, oude lichaam en haar han-

den, die plotseling onder het bloed zaten. Het plakte tussen haar vingers. De man ging vlak voor haar staan en legde zijn kronkelige vinger onder haar kin zodat ze naar hem opkeek. Zijn puntige nagel prikte haar huid. ‘Er zullen meer opofferingen komen,’ zei hij. ‘Jouw lot ligt in het Woud van de Doden.’

Het was alsof ze aan een eeuwige duisternis werd geketend, alsof ze naar de bodem van een meer zonk waarin het donker en ijskoud was. Maar toen ze opkeek naar het licht, hoorde ze gefluister. Het kwam vanuit de verte en klonk prettig en aantrekkelijk. Iets probeerde haar weer tot leven te wekken, iets probeerde haar terug te halen naar de echte wereld.

De echte wereld, waar er een troostende warmte over haar heen viel. Haar vingers klemde zich om de randen van het graf en ze voelde haar hartslag tegen het marmer bonken. Een grote hand gleed over haar rug en er werden sussende woorden in haar oor gesproken. ‘Schrik niet,’ klonk een diepe stem. Een stem die ze direct herkende. ‘Rustig maar. Ik ben het.’

‘Doran,’ bracht ze met een zucht uit toen ze haar hoofd naar hem toe draaide. Hij zat zwijgzaam naast haar neergeknield en kneepe bedarend in haar schouder. Ze verroerde zich niet. Het was alsof ze aan het graf zat vastgespijkerd.

‘Geen zorgen, Brynn,’ zei hij. ‘Wat je ook hebt gedroomd, het is voorbij. Je bent hier. Veilig.’

Haar lichaam voelde stijf aan en ze kwam met moeite overeind. ‘Het was vreselijk,’ zei ze en ze liet zich door de koning omhelzen. ‘Het voelde zo echt.’

‘Je weet dat je me alles kunt vertellen.’ Hij liet zijn kin op haar hoofd rusten en drukte haar met zijn brede armen tegen zich aan. Ze voelde de trilling van zijn borstkas als hij sprak en luisterde naar hoe

hij door zijn grote neusgaten ademde. Het kalmeerde haar. ‘Sterker nog, ik wil dat je niets achterhoudt. Wat heb je gezien?’

‘Er was een man,’ zei ze zacht, alsof ze bang was dat de figuur nog steeds ergens rondhing en haar kon horen. ‘Maar het was geen gewone man. Het was alsof ik de dood recht in de ogen keek. Misschien was het wel de Dood zelf, in mensengedaante, al leek hij niet helemaal op een mens. Hij kwam me halen, maar ik kon niet sterven.’ Het gevoel bekleemde haar en haar ogen schoten opzij de donkere hal in. ‘Er was een leegte. Een niemendal van eenzaamheid. Hij nam al mijn pijn en machteloosheid weg, maar zijn magie vrat aan me, het holde me uit totdat er niets meer van me over was. Ik was op, maar hij liet me niet sterven. Ik kon niet sterven.’

Doran drukte haar steviger tegen zich aan. ‘Je bent niet alleen, Brynn, al voelt dat soms wel zo. Het was vast een angstdroom.’

Ze wist dat het geen droom was. Al sinds de zwangerschap van Rodion leek ze visioenen te hebben, die veel intenser en realistischer waren dan gewone dromen, en daar had ze nog regelmatig last van. De figuur was echt en ze kon de smaak van het vergif dat hij haar had gegeven nog bijna op haar tong proeven. Wat zijn boodschap precies betekende, begreep ze niet, alleen dat haar lot in het Woud van de Doden lag, en dat klonk niet bepaald aantrekkelijk. Wat stond haar daar te wachten? Wat was het Woud van de Doden? Waar lag het?

Ze verbrak de omhelzing. ‘Waarom bent u hier, Hoogheid?’ vroeg ze. ‘U hoort buiten te zijn, uw koningschap te vieren.’

Doran schudde zijn hoofd. ‘Hoe kan ik feesten, terwijl jij jezelf verliest in verdriet? Daarbij, deze dag is ook voor mij een verschrikking. Deze dag herinnert mij niet aan overwinning of aan mijn vijfjarige koningschap. Het herinnert me aan de sterfelijkheid van mijn zoon en de opoffering van Szarka.’

Ze kneep haar ogen dicht en probeerde haar gedachten te beheersen. Herinneringen van Szarka's dood schoten door haar heen. Het geluid van de eerste pijl die tegen zijn langzwaard kaatste, echode eindeloos in haar hoofd. De manier waarop het gif zijn lichaam in trok en de magie zijn lichaam verliet, stond voorgoed op haar netvlies gebrand. Maar vooral die angstige blik die hij haar toewierp voordat hij stierf, voelde als een steek in haar hart. Na al die jaren was de pijn nog steeds voelbaar en speelde dat moment zich nog dagelijks in haar gedachten af.

Er zullen meer opofferingen komen, galmde het nogmaals door haar hoofd. Het bezorgde haar kippenvel over haar hele lichaam en haar spieren spanden zich tot het uiterste.

‘Alle Goden, Brynn, ik maak me zorgen om je.’

Ze schudde haar sombere gedachten van zich af en keek Doran aan. Ze pakte zijn handen vast, die niet meer zo ruw aanvoelden als ze ooit waren. Alles aan hem leek te zijn verzacht en het strijdvuur dat hij ooit in zich droeg leek langzaamaan te doven. De Slag om Nerefel en de overname van de troon was zeker niet zijn laatste gevecht geweest, want er doken nog regelmatig tegenstanders op die hem noopten zijn zwaard in de hand te nemen. Het land was nog niet helemaal gezuiverd van aanhangers van koning Aurik en de oude opperfamilies, en de laatste tijd staken zelfs weer verdacht veel Hooglandse legionairs de grenzen over om zijn kracht te meten. Gelukkig had de koning een stevige kring van vertrouwelingen om zich heen gebouwd, en mede dankzij de steun van Noordse kameraden was het moeilijk om hemzelf en zijn enige zoon Caelan schade te berokkenen. Er was een soort berusting over Doran gekomen en na jarenlang oorlogvoeren en aan zijn eigen reputatie te hebben gewerkt, kon hij zich eindelijk richten op het klaarstomen van de kroonprins voor het koningschap.

‘Ik waardeer het dat u gekomen bent en mij gezelschap houdt,’ zei Brynn, ‘zolang u maar niet vergeet wie u bent en wat u allemaal gedaan hebt voor de mensen.’

‘Soms,’ begon hij, ‘lijkt dat alles niet meer zo belangrijk. Ik heb mijn plicht gedaan en het koninkrijk bevrijd en beschermd. De onafhankelijkheid van Nerefel zal mijn nalatenschap zijn. Onze kinderen zijn de toekomst. Mijn zorgen gaan nu uit naar Caelan, naar het verzekeren van zijn positie als vorst en naar zijn welzijn. Dus we moeten onze tranen drogen en er voor onze kinderen zijn. Voor zover het in onze macht ligt.’

‘Hoe kan ik er voor mijn kind zijn als ik hem niet kan helpen? Ik heb alles voor hem over, maar ik kan alleen maar toekijken hoe zijn magie hem overmeestert. Als ik die van hem kon afnemen, zou ik dat doen. Ik ben bang dat zijn gawe hem meer kwaad dan goed zal doen. Ik ben bang dat hij er alles door zal verliezen.’ Ze slaakte een haperende zucht en sprak op een toon van scherp verwijt. ‘Szarka had er voor hem kunnen zijn. Hij gunde zichzelf geen kans, hij geloofde niet dat hij het verdiende, maar hij had een goede vader voor Rodi kunnen zijn.’

‘Ik weet het, Brynn. Maar we doen wat we kunnen. Rodion zal ook altijd mijn bescherming hebben, daar hoeft je je geen zorgen over te maken. Vroeg of laat vinden we een oplossing. We leren steeds meer over hem, en hij ontdekt zelf ook telkens nieuwe dingen.’

‘Hoe ouder hij wordt, hoe sterker zijn krachten worden,’ zei ze bezorgd. ‘Waar ik nog het bangst voor ben, is dat hij zelf op zoek zal gaan naar de bron van zijn magie. Er zijn zoveel manieren om hem te verliezen. Het is geen gawe, het is een vloek.’

Doran zuchtte. ‘Ik begrijp het,’ zei hij, waarna hij een korte stilte liet vallen. ‘Al zal er in Nerefel weinig te vinden zijn, Brynn, toch